

Kálóczy Béla

BESZÉLGETÉS PRODÁN GÁBOR GÖRÖGKATOLIKUS PARÓKUSSAL

Halásztelek, 2013. július–augusztus

KB: Kedves Gábor atya! Még valamikor július közepén beszéltük meg ezt az interjút, amelynek most aktualitást adott a Szent István napi ünnepségen kapott díszpolgári kitüntetésed. Engedd meg, hogy ebből az alkalomból is köszöntselek!

Nagy Barnabás alpolgármester ismerteti a képviselőtestület döntését a díszpolgárság odaítéléséről

Gábor atya: Igazán köszönöm, ez egy nagy megtisztelés és egyúttal meglepetés is volt számomra.

KB: Erre még mindenképpen visszatérek, de beszélgetésünket most az eredeti témánkkal kezdeném. Régóta tudom, hogy ugyanazon évben költöztünk ide – közel ennyi idős lehet a kapcsolatunk egymással. Hogyan kerültél Halásztelekre?

Gábor atya: Görögkatolikus családból, Budapestről származom. 1984-ben szenteltek pappá. Nagykállón kezdtem segédlelkészként, onnan kis idő után Csengerújfaluba helyeztek, a román határ közelébe. Itt igazán közel kerültem az élethez: kicsit skanzenszerű környezetben találtam magam. Sok vihart megélt emberek éltek ott, ma úgy mondanánk, hogy halmozottan hátrányos környék volt az. Még az előéletemhez tartozik, hogy nemsokára kineveztek lelkésznek Kanadába, egy magyar görögkatolikus közösségbe – ami egyébként ukrán püspökség fennhatósága alatt állott. Itt mindössze másfél hónapot töltöttem, de megvallom, sivár élet volt számomra. Mondhatnám, hogy kalandvágýból

hazatértem, pedig itthon a szocializmus „virágzott”. Még egy adalék: ezután kineveztek Hamburgba, ott is magyar közösségbe, de ebből végül nem lett semmi. Akkor már látszott, hogy nálunk is változás lesz, tehát maradtam itthon.

KB: Ez az 5-6 év már tele van fordulatokkal és nyilván sok-sok emlékekkel, tapasztalattal.

Gábor atya: Valóban. A sok tapasztalat úgy beleivódik az emberbe, mint a lágú viaszba a pecsét ... ugye, milyen szép ez a magyar nyelv?

Szóval mindezen fordulatok ellenére is jó emberek jó irányba vittek engem. Szépek voltak az idevezető évek. 1990-ben helyezett ide a püspököm, én pedig örömmel vállaltam. Igaz, nem volt kifestve a parókia, kopott szőnyegpadló várt a lakásban, elég elhanyagolt volt a környezet is. A három kicsi gyerekünkkel ezért Újpesten édesanyámmal egy lakótelepi másfél szobás lakásban laktunk fél éven át, ahol alig fértünk el. Aztán hozzáláltunk a felújításhoz. Szép élmény volt itt kezdeni, sokat segítettünk egymásnak. Hát berendezkedtünk. A gyerekek emeletes ágyakon aludtak, idővel jött még két gyerek.

KB: Ezek után hogyan kezdődött a hitélet?

Gábor atya: Eleinte a parókia pincéjében rendeztük be a kápolnát, ami gyakran beázott. Abban az időben nem volt sok hívőnk, de jártak ide Csepelről és Szigethalomról is.

KB: Akkoriban tehát nem volt temploma a közösségnek.

Gábor atya: Minekünk nem. Szenderffy Ferenc atya jóvoltából egy ideig vasárnaponként a római katolikus gömbtemplomban tudtunk Szentliturgiát tartani. Aztán kiderült, hogy a reformátusok építenek egy új templomot, akkor az önkormányzat segítségével megvettük tőlük az akkor Ságvári, ma Bethlen utcai templomukat. Az átalakításban a közösségünk is aktívan részt vett.

Szent László király a görögkatolikus templom egyik ablakán

KB: Milyen hitközösség várt?

Gábor atya: Az első időben vasárnap úgy 15-en voltak, ők nagyon sok áldozatot hoztak. Sajnos, szinte már mind a Jóistennél vannak. Manapság már 80-100-an vagyunk, a különleges alkalmakkor még ennél is többen. Idővel kialakultak különféle szervezeteink. Ilyen például a hittantábor, aztán minden hónap első szombatján összejön házunkban a „házas hittan közösség” és egy-egy témát végigveszünk. Akár 50-60-an is elmegyünk Máriapócsra, Leányfaluba háromnapos lelkigyakorlatra.

KB: Gábor atya, a jó humoroddal együtt téged közéleti emberként is nagyon jól ismernek a városban.

Gábor atya: Tegyük félre a szerénységet, én is így érzem, és ez jólesik. Szívesen vállaltam különböző megbízatásokat, sok éven át tagja voltam a helyi választási bizottságnak, szerkesztőségi tagja a helyi újságnak, szinte minden hónapban írtam a lapba cikket. Létrehoztam és évekig működtettem az idősek napközi otthonát, de ez 2010-ben megszűnt. Részt vettem a szegénygondozásban, karácsonykor és egyéb alkalmakkor gyűjtöttünk, de szerencsére a Vöröskereszt is jól beindult. Nem itt, de Tökölön 26 évvel ezelőtt létrehoztam a volt szovjet laktanyában a Krétai Szent András Alapítványunk fenntartásában működő idősek és mozgáskorlátozottak otthonát – ide az évek során csaknem 30 halásztelki lakos is beköltözött teljes ellátásra.

KB: Ez már a rendszerváltás időszakában történt. Kissé tágabb perspektívában nézve hogyan látod ezt a társadalmi fordulatot?

Gábor atya: Számunkra egyértelműen pozitív volt. Megszűnt a szorongató kontroll, nem kellett arra figyelni, hogy ha telefonálás közben kattogást hallunk, hirtelen másról beszéljünk. A papság és az elöljáróink folyamatos megfigyelés alatt voltak. Gondold el azt a világot, ahol egy korábbi villamoskalauz államtitkári rangba kerül, és az Állami Egyházügyi Hivatal élén egyházpolitikai döntnök lesz! Jó, hogy túlettünk ezen.

KB: Hol ért a rendszerváltás?

Gábor atya: Azokban a hetekben még Csengerújfaluban voltam. Az év karácsonyára (1989) a románoknál kitört a forradalom, naponta kb. húszan jöttek át a határon mihozzánk. Akkor már érezhető volt, hogy nálunk is alapvető változás lesz. Itt Halásztelken már demokrácia volt, többpártrendszer alakult ki, azonban a régi reflexek még működtek. Érezni lehetett, hogy felszabadultak az emberek, egyre többen vallották meg a hitüket nyilvánosan. Beindult a vallási élet, sokan elmondták, hogy addig nem mertek templomba járni. A hívők száma szépen emelkedni kezdett.

KB: Azt gondolom, ebben a személyi adottságaidnak is jelentős része lehetett.

Gábor atya: Megint a szerénységre terelsz, de azt gondolom, hogy egy jó papnak úgy kell beszélnie, hogy az követhető, érthető legyen. Az első egyháztagi ülésen mindjárt azt javasoltam, hogy töröljük el a megszabott egyházadót, legyen mindenkinek a saját, független döntése, hogy anyagi helyzetéhez viszonyítva mennyivel tudja támogatni a közösségünket. Ne legyen erre semmilyen kényszer. Nálunk azért sem sok a perselypénz, mert sokan kisgyerekekkel jönnek, akik nyilván nem dobnak be pénzt. Szóval ne pénzzel kopogjanak nálunk, hanem jó szóval. Nemrég Ferenc pápa is ezt mondta. Egyébként pedig a rendszerváltással a százszorosát kaptuk vissza, részben állami és önkormányzati támogatásokból, részben pályázatok útján. Amit még ennek kapcsán el lehet mondani, hogy egyre ismertebbé vált az egyházunk, egyre többen jöttek rá, hogy nekik is vannak görögkatolikus felmenőik, és kezdték felfedezni a lelki identitásukat.

KB: Vannak erre szám adatok?

Gábor atya: Inkább arányokat mondanék. 1990-ben kiderült, hogy az itteni lakosságnak, ami akkor 4-5 ezer fő lehetett, hozzávetőleg az egyharmada Szabolcs megyéből jött, egyharmada Zala megyei, egyharmaduk pedig a fővárosból származik. A szabolcsiakkal úgy barátkoztam, hogy elmondtam, én is félig szabolcsi vagyok, mert a Szabolcs utcai kórházban születtem.

KB: Gábor atya, már másodszor neveltetsz meg itt, az asztalnál.

Gábor atya: Nem baj az ...

Különben jelenleg is van felvándorlás, lassan már telítődik a közösségünk. Mostanában Kárpátaljáról is van áttelepülés. Régen a híveken kívül csak a sírásók tudták, hogy görögkatolikus egyházközség is van a Halásztelken.

KB: Gábor atya, mi a te titkod?

Gábor atya: Most a hiúság felé terelsz. Azt gondolom, hogy ez afféle kölcsönhatás kérdése. Én mindig szeretettel fordulok mindenki felé. Jó a társaságom, boldog emberekkel találkozom, és azok is szívesen megosztják velem a gondolataikat, akikkel nem vagyok hitbéli kapcsolatban. Halásztelek élvezzi a kisváros előnyeit, falusias is és városias is egyben. De mind több ismeretlen arcot látok, a lakosság száma mára meghaladta a 11 ezret. Persze azért köszönünk egymásnak, ők visszaköszönnek és mennek tovább.

KB: Milyen nehézségekkel kell szembenézned a napi munka során?

Gábor atya: Nincsenek ilyenek ... nevetünk most, pedig komolyan gondolom. Egy hívő ember két problémát ismer, az egyiket megoldotta, a másikat meg fogja oldani. A hívő ember optimista, mert ő hisz az öröklétben. A nem hívő pesszimista lesz, mert ő magára marad.

Egyébként tudod, mi a különbség az optimista és a pesszimista között?

KB: ....

Gábor atya: A pesszimista azt mondja: ennél rosszabb már nem lehet, az optimista azt, hogy: de lehet!

KB: Gábor atya, most az új arcok is megismerkednek a derűs oldaladdal. Benne hagyjuk?

Gábor atya: Maradjon.

KB: Gyorsan változó világunkban egyre többen döntenek úgy – családomban is van ilyen eset –, hogy kényszerűségből vagy szabad elhatározásból pályát változtatnak, mert annyira felgyorsult a világ, hogy amit eddig tanultak, mára nem elég a biztos egzisztenciához. Ezzel szemben a papi hivatás nyilván egész életre szóló elkötelezettséget jelent és ilyen értelemben nemigen nyújt lehetőséget hasonló szabad választásra.

Gábor atya: A világi életben ez természetes. Én úgy gondolom, a Jóisten örök és ugyanaz, éppen ezért bármelyik korban élünk is, legfeljebb az eszközeink változnak, mi magunk nem annyira. A liturgikus ruházatunk 1700 éve ugyanaz, a liturgiánk úgyszintén, a papi feladataink nagyjából ugyanazok: vagyis a krisztusi tanok hirdetése – amelyek ma is sokat mondanak az embereknek, ha nem felületesen hallgatják. Az egyházunk pedig Isten országát építi. Ha egy papban megvan az eltökéltség, fontosnak tartja a krisztusi tanítást, az emberek iránti gondoskodást, akkor hivatásában független az adott kortól. Ezzel lelkileg a helyén van, és nem gondolom, hogy másvalaki szeretne lenni.

KB: Említetted az imént Ferenc pápát, aki új keresztényi perspektívát vázolt fel a jövőre nézve. Míg a világban korszakokat léptünk át, az egyházakban több olyan hagyomány maradt, ami ma már csaknem korlátokat jelent az emberek számára. Hogyan áll ehhez a megújító szándékhoz a görögkatolikus egyház?

Gábor atya: Mi a pápa nézeteivel teljesen azonosulunk, mert amit ő akar, az nagyjából a papság stílusának a megváltoztatására irányul. A ma itt-ott látható feudális és farizeusi magatartás riasztó lehet sokak számára. Nálunk, görögkatolikusoknál ez nem áll fenn, mert miután családjunk, gyerekeink vannak, sokféle szállal kötődünk az élethez, iskolákhoz, munkaközösségekhez, intézményekhez, feleségünk révén munkahelyekhez. Egyszóval nem úgy ülünk, mint pók a hálójában. És legyünk őszinték, amikor a gyerek hazajön az iskolából, és azt mondja, hogy apa, te nem jól látod, akkor elgondolkozom rajta, mert önkritikát kell tartanom, hátha nála az igazság. Másoknak talán a fejükbe száll, hogy ők mindent jobban tudnak, nekünk viszont segít a család az önismeretünk fejlesztésében, abban, hogy a krisztusi úton tudjunk haladni, A család és a rokonság egy tükröt tart elém, hogy el ne bizakodjak.

KB: A pápai programban nemcsak a cölibátus, hanem bizonyos szertartási kérdések is szerepelnek.

Gábor atya: Igen, ebből most csak egy dologra reagálnék.

Nálunk például – az egyházjog előírását betartva – bárkit bármikor megkeresztelhetünk, amikor jelentkezik, és őszinte szándékkal kívánja ezt.

KB: Beszéljünk akkor a római katolikus és a görögkatolikus egyház közötti különbségről.

Gábor atya: Tanításbeli különbség nincsen. Egyéb különbségek: ott szobrok vannak, nálunk ikonok, a liturgiában más a ruházatunk, mi nemzeti nyelven szólunk a hívőkhöz, ők korábban latinul, most már ők is magyarul miséznek, nálunk két szín alatt van a szentáldozás (kenyér és bor), ott egy szín alatt, mi három csókkal üdvözljük egymást, ők kettővel, mi homloktól jobbra vetjük a keresztet három ujjal, ők balra.

KB: Miért történik ez három ujjal?

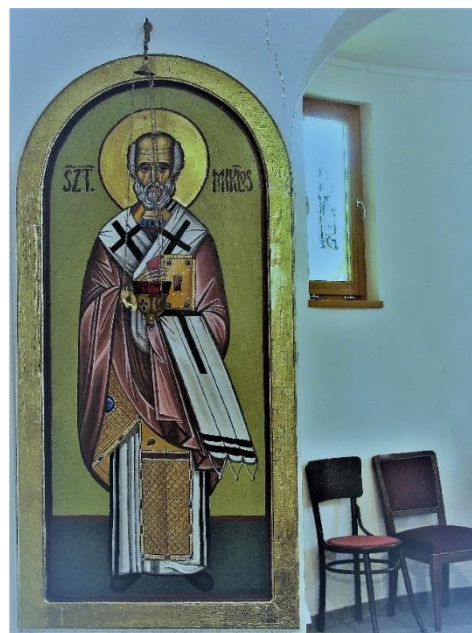
Gábor atya: A Szentháromság miatt. De még hasonlóak a fohászaink és a könyörgéseink is.

KB: Egy különbözőséget talán én is tudok, ez a zenei hangzásban van. A római katolikus zene alapvetően barokk zene, míg a görögkeleti inkább a bizánci, pontosabban a görög zenét idézi dallamvilágában, összhangzásában, harmóniájában.

Gábor atya: Igen, de a római katolikusban van még gregorián zene, az is a görög dallamvilágból sarjadt, bár ritkábban csendül fel, de nagyon szépen tud hangzani. Egyébként a bizánci zene nagyon magával ragadó, egy bizánci zenét bizánci templomban hallgatni – az isteni élményt nyújt! De tegyél fel otthon akár Rahmanyinov-zenét, az is rendkívül mély érzelmeket gerjeszt az emberben, pláne ha a Szentliturgia alatt hangzik.

Egy a sok ikon közül a templom faláról:

Szent Miklós

KB: A görögkatolikus egyház valahol a görögkeleti és a római katolikus között található? Mely korból erednek az eltérő hagyományok? Mikor vált szét a két egyház? Ez egybeesik a bizánci képrombolással?

Gábor atya: A görögkatolikus egyház híd. Éspedig azért, mert a római katolikushoz képest mi a szertartásunkban, az életformánkban, a viselkedésünkben keletiek maradtunk. Az egyház szétválása 1054. június 17-én történt. Az ezt megelőző időben közösek a szentjeink, de például a ruházatunk már előtte is más volt. A szétválás alapvető oka az lett, hogy az ortodoxnak mondott keleti keresztények nem fogadták el a római pápa főségét.

KB: Készült 50-60 évvel ezelőtt egy orosz művészfilm egy világhírű ikonfestőről, Andrej Rubljovról. E film egyik jelenete az óhitűek üldözéséről szól.

Gábor atya: Emlékszem a filmre, de az ottani üldözés egészen más, mint amire a mi keresztény múltunk alapján gondolhatunk. Ott az ortodox görögkeletiek álltak szemben az államvalláson kívül álló óhitűekkel. Ez legfeljebb rivalizálás volt, de egyáltalán nem volt európai értelemben gyilkos vallásháború, inkább az új vallás térhódítása.

KB: A civilizált vallások mindegyike a szeretetet hirdeti. Megkerülhetetlen ebben a vonatkozásban Szent Ágoston és tanítása, aki filozófusként is tankönyvi fejezet. *Szeress, és tégy, amit akarsz!* – mondja. Eszerint minden tévelygésünk, ballépésünk, bűnünk megbocsátást nyer, ha szeretünk?

Gábor atya: Nem így kell érteni. Egy hétköznapi példával magyarázom. Ha elkövetesz egy lopást, az bűn marad akkor is, ha szereted az áldozatot, mert az okozott kárt helyre kell hozni. Add vissza neki tehát az ellopott tárgyat és megmarad a szeretetkapcsolat. A mondás a következőből származik. Szent Ágoston a Római Birodalom eléggé vérzivataros éveiben élt, Kr.u. 354-430 között. E kornak megfelelően elég kicsapongó életvitelt folytatott, de megvilágosodott, tehetséges volt, tanult és kora legismertebb filozófusává, teológusává vált. Egyébként rétorból, jogászból lett szentté. Tétéle az volt, hogy a Szentlélek nem más, mint az Atyának és a Fiúnak a hallatlan szeretete. Tanulságos, de szomorú az ő története. Akkoriban zajlott a vandálok és a Római Birodalom háborúja, ami elért a Karthágó közelében levő Hippo Regius városához is, amelynek ő volt a püspöke. Azt gondolta, hogy amit karddal, harccal nem lehet megoldani, azt szeretettel lehet. Már kezdett békét kötni a vandálokkal, de valami félreértés miatt a mégis kitört csatában őt is megölték.

KB: Én az említett mondását hétköznapi módon úgy gondoltam magyarázni, hogy ha valakinek a mindennapjait, cselekedeteit folyamatosan áthatja a szeretet, nem bántja embertársait és ez minden tetteiben megnyilvánul, akkor ő nem vétkezik, nem is lehet bűnös, bármi egyebet cselekszik is.

Gábor atya: Ez is elfogadható magyarázat.

KB: Ferenc pápa megújító törekvésének vannak ellenzői is, attól félve, hogy ez a református vallás irányába viszi a katolikust.

Gábor atya: Vannak ilyen vélemények, de ez a kérdés már jó ötven évvel ezelőtt is napirendre került. Ne felejtjük el, hogy már a II. Vatikáni Zsinat is kimondta, hogy az egyházat folyamatosan reformálni kell, vissza kell igazítani az eredetekhez, Krisztus akaratahoz, hogy az ne bürokratizálódjon el, ne ragadjon le a formaságoknál. Egyszer II. János Pált megkérdezték, hányan dolgoznak a vatikáni hivatalokban, röviden azt válaszolta ... *hát körülbelül a fele.*

KB: Gábor atya, sikerül mindig a legkomolyabb dolgokat is humorral érthetővé tenned. A fordulatot jelentő II. Vatikáni Zsinat melyik pápa regnálása alatt történt?

Gábor atya: XXIII. János volt a kezdeményező. Ő sokat munkálkodott ezen. Édesapja pásztorként élt. Ő maga végtelenül egyszerű, nagy tudású ember volt, de megmaradt a természetes észjárása.

KB: Az itt már említett keresztény egyházak különböző utakon járnak, de egy irányba mutatnak. A dolgok felett töprengő ember számára az következik, hogy ezen vallások valamikor egy közös hit forrásából táplálkoztak. Mi történt akkor?

Gábor atya: A kiindulópont Jeruzsálem volt, ott kezdődött a szétválási folyamat. Szent Jakab apostol, Jézus unokatestvére hozta létre az első, egyszerű szertartást és abból keleten négy központ alakult ki: Konstantinápoly, Alexandria, Antiochia és Jeruzsálem, nyugaton pedig Róma lett a vallási központ.

KB: Ugorjunk egy merészet a mába. Létezik egy olyanfajta csoportosítás is, hogy az emberek egy része hívő, másik része nem hívő, de nem kevés azoknak a száma, akik bizonytalanok, és nem foglalnak állást e kérdésben, vagy éppen úton vannak, istenkeresésben. Vannak, akik pszichológushoz fordulnak kérdéseikkel, mások egyházi személyeket keresnek kételyeik eloszlatására.

Gábor atya: Nagyon színes a világ, de tudni kell, hogy a pszichológusok egy jó része is hívő ember, sőt, ha valakit betegnek látunk, az egyház pszichológusaihoz irányítjuk. De ha végiggondolom, a gyóntatás maga is egy szent pszichológiai gyógyítás, mert segíteni tudunk levenni azokat a terheket, amelyek az évek során az emberek lelkére gyűltek.

KB: Mai világunk meglehetősen ellentmondásos: megosztott a társadalmunk, a csoportok között gyűlöletek vannak, magas az infláció, az elszegényedés, válságban van a háborús Európa, de az emberiségnek is globális kihívással kell megküzdenie. Van erre a helyzetre értelmes, előre mutató válasz?

Gábor atya: Azt gondolom, hogy az alapvető okot a kapzsiságban, az emberiesség és az erkölcs hanyatlásában kereshetjük. Lásd, a fellendülésük és fénylő szakaszuk után a nagy birodalmak is az erkölcsi értékek megingása miatt kezdtek hanyatlani. Legjobb és legismertebb példa erre a Római Birodalom sorsa, ahol a hanyatlás gyökerében az embertelenség és erkölcstelenség állt. Hiába hoz létre egy birodalom jóléti társadalmat, gazdagságot, ha nem tartja össze a közösségeket, ha nem tartja be a törvényeket, akkor hanyatlás, szétesés, pusztulás következik.

KB: Az a technikai fejlődés, információtömeg, amely szinte kontroll nélkül áramlik, és amit nem is biztos, hogy helyesen használunk, valamint a mesterséges intelligencia közelgő robbanása vajon milyen irányba visz, terel bennünket? Minden gondolkodó embert foglalkoztat az, hogy milyen civilizáció lesz itt? Mi vár a gyermekeinkre? Önpusztító folyamatok indulnak, hitehagyott tömegek lesznek, szekták áldozatai leszünk?

Gábor atya: Ez egy nagyon összetett társadalmi kérdés, most itt csak a vallási vonatkozására reagálnék. A szekták vallási köntösbe bújt gazdasági társaságok,

akik kihasználják az embereket, magukba szippantják őket, ezek ártalmasak. Azt mondja Jézus, *gyümölcsseiről lehet megismerni a fákat*. Ha elszakadsz a családotól, elhagyod a barátaidat, elválsz a közösségedtől, mert erre utasít egy szektavezér, akkor szörnyű folyamatok indulnak meg. Nekünk a krisztusi út a helyes irány, a Jóisten akaratából kell kiindulnunk, ez alapján kell kritika alá vennünk és megakadályoznunk ezeket a tendenciákat.

KB: Egyházi méltóságoktól is lehet már hallani, hogy csökken a templomok látogatottsága, üresednek egyházi intézmények.

Gábor atya: Magam is ismerek ilyen példát Angliából, ahol többször jártam. Itt helyben szerencsére nem így van. Városunkban mindhárom egyház tud gyarapodni, építkezni, fejlődni, de a nyugati dekadencia intő jel számunkra is.

KB: Egy, a társadalmunk rétegzettségét elemző 2021-es KSH-statisztika szerint lakosságunk 23%-a leszakadt. Nekik esélyük sincs a visszakapaszkodásra, nincs rendszeres munkájuk, a jövedelmük minimális, sok köztük a hajléktalan és ellátásra szoruló.

Gábor atya: Nem láttam ezt a statisztikát, de ismerős számomra az ország legszegényebb vidéke, ez Szabolcs-Szatmár-Bereg vármegye. Jól ismerem, mert a görögkatolikus egyház gyakorlatilag lefedi ezt a régiót. Van egy Szent Lukács nevű hálózatunk, amely szétáradó, karitatív tevékenységet végez ott. Paptestvéreink eljárnak a legszegényebb óvodákba, iskolákba segíteni ezen állapotok javításában.

Van azonban nekem egy másik, ezzel ellenkező tapasztalatom is, ami mást mutat. Ez pedig a régebbi időkhöz képest a sokkal jobb autók sokasága az utakon, a tavakon himbálódzó vitorlások, a zsúfolt kikötők, a nyaralások minősége. A bevásárlóközpontokban is sokan „megrakott szekerekkel” érnek a pénztárhoz, onnan a kocsijukhoz. Mindez azt mutatja, hogy egy jelentős rétegnek telik erre. 2000 előtt gyűjtöttünk ruhákat nyugatról a rászorulóknak. Egy ideig a fehérneműket is elvitték, majd csak a dzsekiket, végül a bundákat sem. A raktárunkban, ami Szigethalmon volt, mindent összecsomagoltunk és levittük Hodászra, az ottani cigány egyházközségünkbe. Ott még örültek a használt ruhának. Ezek tehát nem az elszegényedés jelei. Lehetséges, hogy a társadalom rétegzettségét mutató körtemodellnek ez a hasa, de mégis csak létező dolog. Olykor azért én is eltűnődöm, hogyan is van ez. Nagyobb bajnak érzem mára az érzelmi elszegényedést.

KB: Térjünk vissza a napokban történt díszpolgári kitüntetésedre. A laudáció igen szép szavakkal méltatja templom- és közösségépítő munkádat, és megállapítja, hogy ez „...jócskán túllépett Halásztelek görögkatolikus közösségén”. Még egy idézet: „Nagy örömmel és szívesen vesz részt feleségével együtt városunk közösségi életében, állandó résztvevője eseményeinknek, ünnepeinknek.” Gábor atya, hogyan érinti az embert az ilyen méltatás?

Szabó Tibor polgármester köszönti
a város díszpolgárát

Gábor atya: Megvallom, engem meglepetésszerűen ért, nem tudtam erre ott eléggé ráhangolódni és felkészülni. Jólesett a méltatás – tovább is hallgattam volna még –, aztán kezdtem felfogni, hogy ez nagy kitüntetés, és bár nekem szól, de a családomnak, a Halásztelken élő görögkatolikusoknak és a barátaimnak is érdeme, akik által én ilyen lehetek. Meg egyúttal lelkesít is abban az értelemben, hogy talán jó irányban megyek.

Gábor atya és felesége, Horváth Emese hitoktató

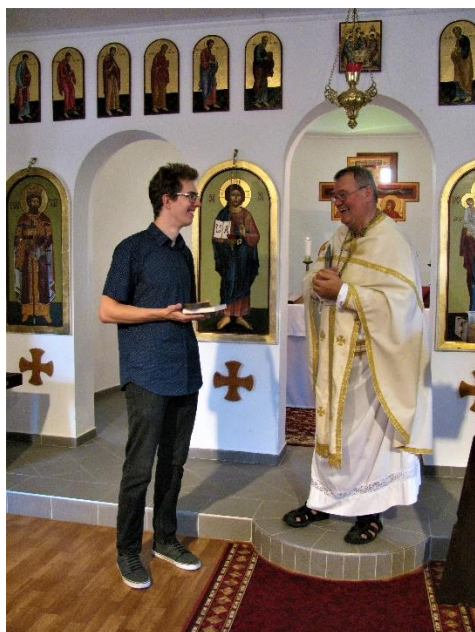
KB: Tisztelt Gábor atya! Beszélgetésünk végén meg kell kérdezzem, hogyan látod Halásztelek jelenét, esetleg jövőjét?

Gábor atya: Szeretem a városunkat és annak lakóit. Sajnos, a településünk fizikai határai nagyon szűkek, nemigen tudunk tovább terjeszkedni, pedig itt, a főváros közvetlen közelében lenne még erre igény. Lassan már összeolvadunk Lakihegygel és ez a fejlődésünknek gátat szab. A legfájdalmasabb azonban az, hogy itt vagyunk egy pár méterre a Dunától, és megfosztottak ettől a csodálatosan szép látványtól bennünket. Még sétálni sem léphetünk be a Duna-partra. Talán a lakcímkártyánkkal ez megoldható lenne, de a hivatalos hatóságok elzárkóznak ettől, a vízbázis védelméről szóló jogszabályra hivatkozva.

Mindezzel együtt Halásztelek virágzó korszakát látom, ez majd termőre is fog fordulni.

KB: Köszönöm a beszélgetést. Még egyszer gratulálok a díszpolgári címedhez!

Gábor atya: Köszönöm, és jó egészséget kívánok minden halásztelki lakosnak!

Búcsúzás Gyergyói Máté kántortól

A templom udvarán